

Subject: A Strategic Question on Iran

April 25, 2026

Mr. President,

In your recent exchange with reporters, when you dismissed a question as “stupid” and referenced the Vietnam War, you reminded me of an important truth about leadership: critics are often quick to question, but rarely prepared to offer a better answer.

I remember, as a student in England during the Vietnam War, following the intense criticism directed at President Lyndon Johnson. On one occasion, when confronted by a reporter, President Johnson responded in essence: “This is what I am doing. If you were President, what would you do?” It was a fair question then, and it remains a fair question today.

Many of your critics—whether in the media or in politics—are eager to condemn, yet few can articulate a realistic alternative. Even among your strongest supporters, the discussion often remains limited to one point: that a nuclear Iran poses a greater danger than any temporary disruption in the Strait of Hormuz. While true, that is only part of the larger strategic picture.

I believe that larger picture ultimately leads to one unavoidable conclusion: the constitutional nature of the Iranian regime lies at the heart of the problem. Nuclear ambitions, regional aggression, and hostility toward America are not isolated policies; they are rooted in the very structure of the Islamic Republic.

With humility, I offer a suggestion for the Master of Dealmaking. When asked about Iran, you might respond with a simple but profound question: “Have you read Iran’s Constitution? If you have, then you understand why I am acting. If you have not, read it first—then come back and ask your question.”

The same challenge could be extended to senators, policy experts, and commentators. Let them study the constitutional foundation of the regime before prescribing solutions. Without understanding the source of the problem, no solution can be lasting.

As for the Democrats, you need say nothing. Once the constitutional issue enters the national conversation, many will inevitably adopt it as their own. For more than twenty years, I have written on this subject, sent my books to members of Congress—including Senator Dick Durbin—and argued that Iran’s constitution is the key to understanding both the regime and the path to a peaceful future.

Mr. President, I see your approach as that of a skilled surgeon. Surgery is painful in the moment, and patients often do not immediately appreciate its necessity. But successful surgery removes the source of the illness rather than merely treating the symptoms.

Your leadership has repeatedly shown an ability to recognize the future before others do. When previous administrations overlooked innovators, you embraced the pioneers of artificial intelligence and advanced technology, understanding that America's leadership in AI will define the coming era.

The future of the Middle East will be shaped not only by military power or natural resources, but by artificial intelligence, technological innovation, and strategic alliances. A free and constitutional Iran could become America's greatest strategic partner in that transformation. In that future, Iran would not merely be a problem to contain, but a cornerstone of regional stability and a foundation for American leadership in the AI age.

Respectfully,

Sohrab ChamanAra

www.CyrusForce.org

ترجمه فارسی

موضوع: یک پرسش رهبردی درباره ایران

بیست و پنجم آوریل 2026

جناب آقای رئیس‌جمهور،

در گفت و گوی اخیرتان با خبرنگاران، هنگامی که پرسشی را «احمقانه» خواندید و به جنگ ویتنام اشاره کردید، حقیقت مهمی را درباره رهبری یادآوری کردید: منتقدان همواره آماده انتقاد هستند، اما به ندرت آماده ارائه راه حلی بهترند.

به یاد دارم زمانی که دانشجو در انگلستان بودم، جنگ ویتنام را با دقت دنبال می‌کردم. در آن دوران، رئیس‌جمهور لیندون جانسون با انتقادات شدیدی روبه رو بود. در یکی از این موارد، هنگامی که خبرنگاری از او پرسشی مشابه مطرح کرد، او در پاسخ گفت: «این کاری است که من انجام می‌دهم. اگر شما رئیس‌جمهور بودید، چه می‌کردید؟» آن پرسش در آن زمان منصفانه بود و امروز نیز همچنان منصفانه است.

بسیاری از منتقدان شما — چه در رسانه‌ها و چه در عرصه سیاست — مشتاق انتقاد هستند، اما کمتر کسی می‌تواند جایگزینی واقع بینانه ارائه دهد. حتی در میان حامیان پرشور شما، بحث اغلب به یک نکته محدود می‌شود: ایران هسته ای خطری به مراتب بزرگ تر از هرگونه اختلال موقت در تنگه هرمز است. این سخن درست است، اما تنها بخشی از تصویر بزرگ تر را نشان می‌دهد.

من معتقدم این تصویر بزرگ تر، سرانجام به یک نتیجه اجتناب ناپذیر منتهی می‌شود: ماهیت قانون اساسی رژیم ایران، در قلب این بحران قرار دارد. جاه طلبی هسته‌ای، تجاوز منطقه‌ای، و دشمنی با آمریکا، سیاست‌هایی جداگانه نیستند؛ بلکه ریشه در ساختار خود جمهوری اسلامی که قانون اساسی رژیم است، دارند.

با کمال فروتنی، پیشنهادی را به «استاد معامله‌گری» ارائه می‌کنم. هنگامی که درباره ایران از شما پرسیده می‌شود، می‌توانید با پرسشی ساده اما عمیق پاسخ دهید: "آیا قانون اساسی ایران را خوانده‌اید؟ اگر خوانده‌اید، پس می‌دانید چرا من چنین اقدام می‌کنم. و اگر نخوانده‌اید، ابتدا آن را بخوانید، سپس بازگردید و پرسش خود را مطرح کنید."

همین چالش را می‌توان به سناتورهای، کارشناسان سیاست خارجی، و مفسران نیز مطرح کرد. بگذارید پیش از ارائه راه حل، بنیان قانون اساسی این رژیم را مطالعه کنند. بدون درک ریشه مشکل، هیچ راه حلی نمی‌تواند پایدار باشد.

و اما درباره دموکرات‌ها، شما نیازی به گفتن چیزی ندارید. به محض آنکه مسئله قانون اساسی وارد گفت و گوی ملی شود، بسیاری از آنان ناگزیر آن را به عنوان دیدگاه خود مطرح خواهند کرد. بیش از بیست سال است که من درباره این موضوع نوشته‌ام، کتاب‌هایم را برای اعضای کنگره — از جمله سناتور دیک دوربین — ارسال کرده‌ام و استدلال کرده‌ام که قانون اساسی ایران، کلید فهم ماهیت این رژیم و مسیر دستیابی به آینده‌ای صلح‌آمیز است.

جناب آقای رئیس‌جمهور،

من رویکرد شما را به کار یک جراح ماهر تشبیه می‌کنم. جراحی در لحظه دردناک است و بیمار بلافاصله ضرورت آن را درک نمی‌کند. اما جراحی موفق، سرچشمه بیماری را از میان برمی‌دارد، نه آنکه صرفاً علائم آن را درمان کند.

رهبری شما بارها نشان داده است که آینده را پیش از دیگران تشخیص می‌دهید. زمانی که دولت‌های پیشین نوآوران را نادیده گرفتند، شما پیشگامان هوش مصنوعی و فناوری‌های پیشرفته را در آغوش گرفتید، زیرا به خوبی دریافتید که رهبری آمریکا در عرصه هوش مصنوعی، تعیین‌کننده عصر آینده خواهد بود.

آینده خاورمیانه نه تنها با قدرت نظامی یا منابع طبیعی، بلکه با هوش مصنوعی، نوآوری فناورانه، و اتحادی‌های راهبردی شکل خواهد گرفت. ایرانی آزاد و مبتنی بر قانون اساسی می‌تواند به بزرگ‌ترین شریک راهبردی آمریکا در این تحول تبدیل شود. در آن آینده، ایران دیگر صرفاً مسئله‌ای برای مهار نخواهد بود، بلکه سنگ بنای ثبات منطقه‌ای و پایه‌ای برای رهبری آمریکا در عصر هوش مصنوعی خواهد شد.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا